Η νομιμότητα της επιβολής τέλους υγειονομικού ελέγχου για νωπό κρέας που εισάγεται από τρίτες χώρες δεν μπορεί να εξαρτάται από την απόδειξη ότι επιβάλλονται παρόμοια τέλη από όλα τα κράτη μέλη της Κοινότητας, εφόσον υφίσταται αντιστοιχία μεταξύ του ύψους του τέλους και των εξόδων ελέγχου.

Mertens de Wilmars Koopmans Bahlmann Galmot

Pescatore Bosco Due Everling Κακούρης

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 31 Ιανουαρίου 1984.

Ο γραμματέας
κ.α.α.

J. A. Pompe

Βοηθός γραμματέας

Ο πρόεδρος

J. Mertens de Wilmars

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ G. FEDERICO MANCINI ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 29 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1983 [1]

Κύριε πρόεδρε,
κύριοι δικαστές,

1. Καλείστε για τέταρτη φορά να αποφανθείτε αν είναι σύμφωνες με το κοινοτικό δίκαιο οι επιβαρύνσεις που επιβάλλονται από ένα κράτος για τους υγειονομικούς ελέγχους κατά την εισαγωγή από τρίτες χώρες. Το πρόβλημα αυτό αποτέλεσε ήδη αντικείμενο των αποφάσεων της 28ης Ιουνίου 1978 (υπόθεση 70/77, Simmenthal, Racc. 1978, σ. 1453), της 22ας Ιανουαρίου 1980 (υπόθεση 30/79, Wigei, Racc. 1980, σ. 151) και της 22ας Μαρτίου 1983 (υπόθεση 88/82, Leonelli, Συλλογή 1983, σ. 1061).

Τα πραγματικά περιστατικά: με πράξη της 19ης Δεκεμβρίου 1977, το βαυαρικό υπουργείο εσωτερικών χορήγησε, σύμφωνα με τις γερμανικές διατάξεις περί εισαγωγής ονυχοφόρων ζώων, στην επιχείρηση IFG Intercontinentale Fleischhandelsgesellschaft mbH & Co. KG, με έδρα το Μόναχο, με ορισμένους περιορισμούς, υγειονομική έγκριση εισαγωγής χιλίων τόνων βοείου και χοιρείου κρέατος από τη Ρουμανία. Για την

1 — Μετάφραση από τα ιταλικά.

έγκριση — η οποία χορηγείται όταν δεν υπάρχει κίνδυνος μεταδόσεως επιζωοτιών από το κρέας — καθορίστηκε, σύμφωνα με τη βαυαρική νομοθεσία περί διοικητικών εξόδων, τέλος ύψους 865 γερμανικών μάρκων (DM). Κατά των περιορισμών που περιέχονταν στην έγκριση και κατά της εισπράξεως του τέλους, η επιχείρηση IFG προσέφυγε στις 2 Ιανουαρίου 1978 ενώπιον του Verwaltungsgericht του Μονάχου αμφισβητώντας ιδίως το τέλος: όπως ισχυρίστηκε, το τέλος αυτό αποτελούσε επιβάρυνση αποτελέσματος ισοδυνάμου προς δασμό και συνεπώς απαγορευόταν από τους κανονισμούς περί θεσπίσεως της κοινής οργάνωσης αγοράς στον τομέα του βοείου και του χοιρείου κρέατος.

Το Ελεύθερο κράτος της Βαυαρίας δεν αμφισβήτησε ότι η νομική φύση του εν λόγω τέλους είναι αυτή που ισχυρίζεται η προσφεύγουσα. Ισχυρίστηκε, όμως, ότι η είσπραξη του τέλους είναι νόμιμη βάσει της εξαιρετικής διατάξεως του άρθρου 11 της οδηγίας 72/461 του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 1972, περί προβλημάτων υγειονομικού ελέγχου στον τομέα των ενδοκοινοτικών συναλλαγών νωπών κρεάτων (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/008, σ. 236).

Κατά τη διάρκεια της διαδικασίας στην κύρια δίκη η διοικητική αρχή μείωσε το ύψος του τέλους σε 100 DM και απέδωσε το υπερβάλλον ποσό που είχε εισπραχθεί. Το Verwaltungsgericht — αφού άφησε κατά μέρος το πρώτο αμφισβητούμενο ζήτημα (δηλαδή τους περιορισμούς της έγκρισης) — σας υπέβαλε με διάταξη του ένατου τμήματος, της 27ης Οκτωβρίου 1982, δύο ερωτήματα για έκδοση προδικαστικής απόφασης.

2. Το πρώτο ερώτημα έχει ως εξής: «το άρθρο 11 της οδηγίας 72/461/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 1972 περί προβλημάτων υγειονομικού ελέγχου στον τομέα των ενδοκοινοτικών συναλλαγών νωπών κρεάτων (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/08, σ. 236) δικαιολογεί την επιβολή τέλους προς κάλυψη των εξόδων που συνεπάγεται η χορήγηση έγκρισης εισαγωγής που βασίζεται στα άρθρα 7 και 15 του Klauentiere-Einfuhrverordnung (κανονιστικής απόφασης περί εισαγωγής ονυχοφόρων ζώων), όπως ίσχυε με τη γνωστοποίηση της 30ής Αυγούστου 1972 και όπως τελικά τροποποιήθηκε με την κανονιστική απόφαση της 5ης Απριλίου 1976 (BGBl. I, σ. 914);»

Για να δοθεί απάντηση στο ερώτημα αυτό, νομίζω ότι είναι προπάντων αναγκαίο να διευκρινιστεί αν επιτρέπεται βάσει του κοινοτικού δικαίου να απαιτείται έγκριση για την εισαγωγή βοείου και χοιρείου κρέατος από τρίτες χώρες και η επιβολή του αντίστοιχου τέλους. Η εξέταση αυτή όμως βασίζεται σε μια αρχή, την οποία μπορώ να συνοψίσω ως εξής: στις ενδοκοινοτικές ανταλλαγές οι επιβαρύνσεις ισοδυνάμου αποτελέσματος με δασμούς αποτελούν αντικείμενο απαγόρευσης, η οποία έχει ως σκοπό την εξασφάλιση της ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων και συνεπώς είναι απόλυτη και δεν επιδέχεται εξαίρεση (πρβλ. άρθρο 9 της Συνθήκης ΕΟΚ)· αντίθετα, κατά τις ανταλλαγές με τις τρίτες χώρες η κατάργηση, η διατήρηση, η τροποποίηση ή η θέσπιση αυτών των επιβαρύνσεων βασίζεται σε απόφαση που εξαρτάται κατά περίπτωση από τις απαιτήσεις της κοινής εμπορικής πολιτικής και του κοινού δασμολογίου. Η απόφαση αυτή υλοποιείται μέσω διατάξεων του παράγωγου κοινοτικού δικαίου.

Αυτό προϋποθέτει, όπως ορθά ισχυρίζεται η προσφεύγουσα, ότι οι επιβαρύνσεις που εισπράττονται στα κράτη μέλη για υγειονομικούς ελέγχους κατά τις εισαγωγές προς την Κοινότητα, αποτελούν επιβαρύνσεις ισοδυνάμου αποτελέσματος με δασμούς και, όσον αφορά την προκειμένη περίπτωση, είναι ορθό ότι η απόφαση, την οποία ανέφερα, υλοποιήθηκε με την απαγόρευση των επιβαρύνσεων αυτών μέσω των κανονισμών περί θεσπίσεως των οργανώσεων αγοράς στον τομέα του βοείου και

χοιρείου κρέατος (πρβλ. άρθρο 20, παράγραφος 2, του κανονισμού 805/68, ΕΕ ειδ. έκδ. 03/003, σ. 72, και άρθρο 17, παράγραφος 2, του κανονισμού 2759/75, ΕΕ ειδ. έκδ. 03/014, σ. 3). Το νομοθετικό πλαίσιο που μας ενδιαφέρει, δεν περιορίζεται όμως στις πηγές αυτές. Από υγειονομικής απόψεως οι πηγές αυτές συμπληρώνονται από την οδηγία 72/462 του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 1972 (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/009, σ. 3), με την οποία η εισαγωγή βοοειδών, χοίρων και νωπών κρεάτων από τρίτες χώρες υπόκειται σε κοινοτική διαδικασία ελέγχου (άρθρα 22 μέχρι 25).

Για την εφαρμογή της διαδικασίας αυτής όμως, είναι αναγκαία — και αυτό είναι το σημείο που έχει σημασία για την υπό κρίση υπόθεση — διάφορα εκτελεστικά μέτρα σε κοινοτικό και σε εθνικό επίπεδο. Σύμφωνα με το άρθρο 23, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, πρέπει, παραδείγματος χάρη, κατά τον έλεγχο να προκύπτει η προέλευση του κρέατος και οι τρίτες χώρες, από τις οποίες προέρχεται, πρέπει να αναφέρονται στην κατάσταση, η οποία καταρτίστηκε από το Συμβούλιο και δημοσιεύτηκε στην Επίσημη Εφημερίδα. Σύμφωνα με το άρθρο 23, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, οι παρτίδες κρέατος πρέπει να συνοδεύονται από υγειονομικό πιστοποιητικό, σύμφωνα με υπόδειγμα που έχει συνταχθεί από την υγειονομική επιτροπή και από πιστοποιητικό καταλληλότητας σύμφωνα με τις διατάξεις του παραρτήματος Γ της οδηγίας. Ακόμη, σύμφωνα με το άρθρο 4, το κρέας μπορεί να εισαχθεί στην Κοινότητα μόνο αν προέρχεται από σφαγεία που αναγράφονται σε μια κατάσταση που συμπληρώνει την κατάσταση των τρίτων χωρών· σύμφωνα με το άρθρο 16, δεν επιτρέπεται η εισαγωγή κρεάτων παρά μόνο αν αυτά ανταποκρίνονται προς τους όρους των υγειονομικών μέτρων που θεσπίστηκαν από την υγειονομική επιτροπή: τέλος, το άρθρο 27 υποχρεώνει τα κράτη μέλη να συντάσσουν και να κοινοποιούν στην Επιτροπή κατάσταση των σταθμών, στους οποίους γίνεται έλεγχος κατά την εισαγωγή του νωπού κρέατος.

Συνεπώς, είναι βέβαιο το ότι, όταν χορηγήθηκε στην επιχείρηση IFG η έγκριση εισαγωγής, δεν είχαν ακόμη θεσπιστεί πολλές από τις διατάξεις αυτές. Παραδείγματος χάρη, η κατάσταση των τρίτων χωρών που προβλέπεται στο άρθρο 3, δεν δημοσιεύτηκε παρά στην Επίσημη Εφημερίδα L 146 της 14ης Ιουλίου 1979, ενώ οι υγειονομικοί όροι και η κατάσταση των ρουμανικών σφαγείων (άρθρα 16 και 4) καταρτίστηκαν από την Επιτροπή μόλις στις 4 Φεβρουαρίου 1982 (ABl. L 60, σ. 16). Είναι προφανείς οι συνέπειες που προκύπτουν από τα κενά αυτά: εφόσον τα κράτη μέλη δεν ήταν σε θέση να οργανώσουν τους έλεγχους που προβλέπει η οδηγία και σύμφωνα με τις διατάξεις της, διατηρούσαν την αρμοδιότητα να διεξάγουν τους έλεγχους αυτούς βάσει της νομοθεσίας τους. Αυτή ακριβώς η αρμοδιότητα — μολονότι με σαφείς περιορισμούς — αναγνωρίζεται από τη διάταξη, της οποίας την ερμηνεία σας ζητεί το γερμανικό δικαστήριο: «μέχρι την εφαρμογή του κοινοτικού καθεστώτος ως προς τις εισαγωγές νωπών κρεάτων προελεύσεως τρίτων χωρών» — έτσι αναφέρει πράγματι το άρθρο 11 της οδηγίας 72/461 — «οι εθνικές διατάξεις που εφαρμόζονται στα νωπά κρέατα που εισάγονται από τις χώρες αυτές δεν πρέπει να είναι περισσότερο ευνοϊκές από αυτές που προκύπτουν από την παρούσα οδηγία».

3. Η επιχείρηση IFG αμφισβητεί ότι η διάταξη αυτή είναι εφαρμοστέα και προβάλλει διάφορα επιχειρήματα. Σύμφωνα με το πρώτο, η εξαιρετική ρύθμιση που περιέχει η διάταξη αυτή κατέστη ανενεργής και σύμφωνα με την αρχή του άμεσου αποτελέσματος, αντί για τη ρύθμιση αυτή πρέπει να ισχύσει η ρύθμιση που προβλέπει η οδηγία 72/462, δεδομένου ότι εξέπνευσε η προθεσμία (1η Ιανουαρίου 1977) που είχε ταχθεί στα κράτη μέλη για να συμμορφωθούν προς την οδηγία. Το επιχείρημα αυτό δεν ευσταθεί καθόλου. Όπως συχνά

δέχτηκε το Δικαστήριο, το άμεσο αποτέλεσμα αναγνωρίζεται μόνο για διατάξεις, οι οποίες ως προς το περιεχόμενό τους είναι όχι μόνο ακριβείς αλλά και πλήρεις· είναι όμως προφανές ότι δεν είναι πλήρης μια ρύθμιση, για την οποία — όπως μόλις αναφέρθηκε — απαιτούνται πολυάριθμες και επακριβώς διατυπωμένες εκτελεστικές διατάξεις.

Το δεύτερο επιχείρημα βασίζεται σε μια υπερβολικά προσηλωμένη στο γράμμα ερμηνεία του άρθρου 11. Κατά την επιχείρηση IFG η απαγόρευση διακρίσεων που προβλέπει η εν λόγω διάταξη δεν μπορεί να δικαιολογήσει διατάξεις που είναι λιγότερο ευνοϊκές από τις διατάξεις που προβλέπονται για τις ενδοκοινοτικές ανταλλαγές. Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι και η ερμηνεία αυτή του άρθρου 11 δεν είναι ασυμβίβαστη με ό,τι δέχτηκε το Δικαστήριο με την απόφαση στην υπόθεση Wigei ερμηνεύοντας μια διάταξη — το άρθρο 15 της οδηγίας 71/118 περί υγειονομικών προβλημάτων στον τομέα των ανταλλαγών νωπών κρεάτων πουλερικών (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/006, σ. 116) — που εισάγει εξαίρεση σχετικά με την απαγόρευση επιβολής επιβαρύνσεων αποτελέσματος ισοδυνάμου με δασμούς κατά τις εισαγωγές από τρίτες χώρες. Στην υπόθεση αυτή το Δικαστήριο έκρινε ως επιτρεπτό τέλος που καταβλήθηκε για υγειονομικούς ελέγχους. Ενώ όμως η διάταξη που μας ενδιαφέρει προβλέπει ότι οι εθνικές ρυθμίσεις δεν πρέπει να είναι *ευνοϊκότερες* από την κοινοτική ρύθμιση, το άρθρο 15 απαιτεί να είναι οι εκάστοτε επιβαρύνσεις *τουλάχιστον ισοδύναμες*.

Ούτε η άποψη αυτή με πείθει. Είναι βέβαια ορθό ότι οι δύο διατάξεις έχουν διαφορετική διατύπωση, όχι όμως τόσο διαφορετική ώστε να διαφέρουν ως προς τη φύση τους ως εξαιρετικές ρυθμίσεις. Κατά την εξέταση ορισμένων διατάξεων της ομάδας αυτής — και μεταξύ αυτών συγκεκριμένα του άρθρου 11 — το Δικαστήριο στηρίχτηκε στο ότι οι εν λόγω διατάξεις έχουν ως βάση τον ίδιο συλλογισμό. Πρόκειται — έτσι δέχτηκε το Δικαστήριο — για ειδικότερη έκφραση της πολιτικής κατά των διακρίσεων που ακολουθεί η Επιτροπή και το Συμβούλιο· σκοπός τους είναι να θέσουν, μέχρις ότου θεσπιστούν κοινοτικοί έλεγχοι κατά την εισαγωγή νωπού κρέατος από τρίτες χώρες, έναν κανόνα, που προορίζεται να εμποδίσει «οι εθνικές διατάξεις που εξακολουθούν να ισχύουν ... να είναι λιγότερο αυστηρές ή να συνδέονται με λιγότερα έξοδα απ' ό,τι το σύστημα ελέγχου που προβλέπεται για τις ενδοικονοτικές ανταλλαγές» (απόφαση Simmenthal, σκέψη 59). A fortiori, πρέπει συνεπώς να γίνει δεκτό ότι οι εθνικές διατάξεις, που είναι λιγότερο ευνοϊκές (δηλαδή αυστηρότερες ή που συνδέονται με περισσότερα έξοδα) από τις κοινοτικές διατάξεις, ανταποκρίνονται στην αρχή αυτή.

Το τρίτο επιχείρημα που προβάλλει η επιχείρηση IFG, ότι δηλαδή τα τέλη που εισπράττονται στη Βαυαρία εμπίπτουν στην εξαιρετική ρύθμιση του άρθρου 11, βασίζεται στο νομικό τους χαρακτήρα και στο γεγονός ότι δεν επιτρέπονται επιβαρύνσεις τέτοιου είδους (επιβαρύνσεις ισοδυνάμου αποτελέσματος) στις ενδοκοινοτικές ανταλλαγές. Δεν συμφωνώ ούτε με την άποψη αυτή. Το άρθρο 11 δεν διευκρινίζει το περιεχόμενο των «εθνικών διατάξεων», το οποίο αφήνει άθικτο: συνεπώς πρέπει να ληφθεί ως δεδομένο ότι σύμφωνα με το άρθρο αυτό, οποιαδήποτε φορολογική επιβάρυνση κατά τις εισαγωγές από τρίτες χώρες επιτρέπεται. Το Δικαστήριο βασίστηκε στη νομική φύση των τελών που εισπράττονται για υγειονομικούς ελέγχους· αυτό όμως μόνο για να απαιτήσει την *αντιστοιχία* τους με τα έξοδα, στα οποία υποβάλλεται η διοίκηση. Έτσι, με την απόφαση της 25ης Φεβρουαρίου 1977 στην υπόθεση 46/76 (Bauhuis, Slg. 1977, σ. 5) έκρινε ότι είναι νόμιμο το τέλος που εισπράχθηκε προς

κάλυψη των εξόδων για τους ελέγχους που διενεργήθηκαν στο κράτος μέλος εξαγωγής πριν από την αποστολή.

Διερωτώμαι ποια διαφορά υπάρχει βάσει της άποψης αυτής μεταξύ του τέλους στην υπόθεση Bauhuis και του τέλους που αποτελεί αντικείμενο της υπό κρίση υπόθεσης. Μήπως και το εν λόγω τέλος δεν προορίζεται να καλύψει τα έξοδα, στα οποία υποβάλλεται η διοίκηση και τα οποία επιβάλλονται από την ανάγκη συλλογής πληροφοριών σχετικά με την από υγειονομικής απόψεως κατάσταση που επικρατεί στις τρίτες χώρες, στο πλαίσιο της διαδικασίας που προηγείται της έκρισης; Μπορεί να ειπωθεί ότι η λέξη «αντιστοιχούν» σημαίνει όχι μόνο «αμοιβαία αντιστοιχία», αλλά και ότι τα έξοδα είναι «εύλογα» και «ανάλογα» με τα έξοδα, στα οποία υποβλήθηκε η διοίκηση (πρβλ. σκέψη 15 της απόφασης στην υπόθεση Wigei). Συμφωνώ με την άποψη αυτή: προσθέτω δε ότι στην προκειμένη περίπτωση θεωρώ ότι η αναλογικότητα αυτή υφίσταται πλήρως. Εν πάση περιπτώσει, εναπόκειται στο παραπέμπον δικαστήριο να ελέγξει αν αυτό συμβαίνει (και ενδεχομένως να διαπιστώσει αν κατά την εισαγωγή επιβλήθηκαν στην επιχείρηση IFG και άλλα τέλη).

4. Θα εξετάσω το δεύτερο ερώτημα. Το Verwaltungsgericht επιθυμεί, σε περίπτωση καταφατικής απάντησης στο πρώτο ερώτημα, να πληροφορηθεί αν η νομιμότητα της επιβολής του τέλους εξαρτάται από το αν σε *όλα* τα κράτη μέλη εισπράττονται παρόμοια τέλη κατά τις ανταλλαγές με τρίτες χώρες.

Στην ουσία, με το ερώτημα ζητείται από το Δικαστήριο να διευκρινιστούν λεπτομερέστερα τα όσα έγιναν δεκτά στην απόφαση Simmenthal. Με την απόφαση αυτή το Δικαστήριο θεώρησε ως νόμιμες ορισμένες εξαιρέσεις από την απαγόρευση επιβολής επιβαρύνσεων ισοδυνάμου αποτελέσματος κατά τις ανταλλαγές με τρίτες χώρες υπό τον όρο ότι οι οικονομικές επιβαρύνσεις που επιβάλλονται επιπλέον των κοινοτικών δασμών, έχουν «τις ίδιες συνέπειες σε όλα τα κράτη μέλη» για τις ανταλλαγές αυτές (σκέψη 27).

Θεωρώ ότι στο ερώτημα αυτό προσήκει αρνητική απάντηση. Κατ' αρχάς το απόσπασμα που παρέθεσα αφορά μια κατάσταση που πολύ απέχει από την υπό κρίση υπόθεση. Πράγματι, οι εξαιρέσεις, για τις οποίες γίνεται λόγος, περιέχονται σε κανονισμούς περί εγκαθιδρύσεως κοινών οργανώσεων αγοράς· συνεπώς αφορούν επιβαρύνσεις για κοινοτικούς ελέγχους, ενώ τα επίδικα τέλη εισπράχθηκαν βάσει εθνικών διατάξεων εν αναμονή της θεσπίσεως των εν λόγω ελέγχων. Επιπλέον, θεωρώ ότι η ερμηνεία του άρθρου 11, στην οποία βασίζεται το παραπέμπον δικαστήριο, αφαιρεί κάθε πρακτική αποτελεσματικότητα από την εξαιρετική ρύθμιση που περιέχεται στη διάταξη αυτή.

Ο λόγος είναι προφανής. Εφόσον οι εσωτερικές ρυθμίσεις δεν αντικαθίστανται από κοινοτική ρύθμιση, οι διαφορές μεταξύ των υγειονομικών ελέγχων που διενεργούνται στα διάφορα κράτη μέλη αποτελούν έναν παράγοντα που δεν πρέπει να υποτιμάται. Ας υποθέσουμε ότι ευσταθεί η άποψη του Verwaltungsgericht: ότι δηλαδή ένα κράτος μπορεί να εισπράττει τέλη για τις εισαγωγές από τρίτες χώρες σύμφωνα με τις νομοθετικές του διατάξεις, μόνον όταν σε όλα τα άλλα κράτη εισπράττονται παρόμοια τέλη. Το μόνο αποτέλεσμα θα ήταν το εξής: τα προϊόντα των τρίτων χωρών θα εισάγονταν στην Κοινότητα και θα κυκλοφορούσαν ελεύθερα, χωρίς να υπόκεινται στις επιβαρύνσεις, τις οποίες οφείλουν να υφίστανται παρόμοια προϊόντα, εφόσον αποτελούν αντικείμενο των ενδοκοινοτικών ανταλλαγών. Αυτό επιδιώκει το

άρθρο 11; Δεν νομίζω. Με άλλα λόγια δεν νομίζω ότι το άρθρο αυτό εισάγει εξαίρεση από την αρχή της κοινοτικής προτίμησης, σύμφωνα με την οποία τα κράτη μέλη πρέπει να αποφεύγουν οι εισαγωγές από τρίτες χώρες να ευνοούνται περισσότερο από ό,τι οι εισαγωγές που προέρχονται από το εσωτερικό της Κοινότητας.

5. Βάσει όλων αυτών των συλλογισμών προτείνω στα ερωτήματα που υπέβαλε το Verwaltungsgericht του Μονάχου με διάταξη της 27ης Οκτωβρίου 1982 να δοθούν οι εξής απαντήσεις:

Κατά το έτος 1977 το άρθρο 11 της οδηγίας 72/461 δικαιολογούσε την επιβολή τελών προς κάλυψη των εξόδων που συνεπάγονται οι έλεγχοι κατά την εισαγωγή νωπού κρέατος από τρίτες χώρες. Τα τέλη αυτά μπορούσαν να εισπραχθούν για τη χορήγηση υγειονομικής έγκρισης κατά την εισαγωγή, αν η έγκριση αυτή αποτελούσε μέρος της εθνικής διαδικασίας ελέγχου και αν υπήρχε εύλογη αναλογία μεταξύ των τελών και των σχετικών εξόδων, στα οποία υποβαλλόταν η διοίκηση.

Η νομιμότητα τέλους που καταβάλλεται για τη χορήγηση υγειονομικής έγκρισης κατά την εισαγωγή βάσει του άρθρου 11 της οδηγίας 72/461 δεν εξαρτάται από την είσπραξη παρόμοιων τελών από άλλα κράτη μέλη κατά τις ανταλλαγές με τρίτες χώρες.